ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **SANDOZ s.r.o.,** se sídlem U Nákladového nádraží 10, Praha 3, zastoupen prof. Dr. Alexandrem Bělohlávkem, advokátem, se sídlem Jana Zajíce 32, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví,** se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 38, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 6. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 46,

takto:

I. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 38, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 6. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 46, **se ruší** ve výroku II. a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá**.

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobou ze dne 29. 12. 2011 se žalobkyně domáhala ochrany před nečinností žalovaného, kterou spatřovala v tom, že žalovaný nerozhodl o odvolání proti rozhodnutí Státního úřadu pro kontrolu léčiv vydaného pod sp. zn. SUKLS87529/2010 obsahujícího stanovení výše úhrady. Žaloba dále obsahovala vylíčení právní úpravy obsažené v zákoně č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících

zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejném zdravotním pojištění“), z níž žalobkyně dovozovala nečinnost již na straně Státního úřadu pro kontrolu léčiv. Žalobkyně rovněž rozsáhlou argumentací požadovala podání návrhu k Ústavnímu soudu na zrušení zákona č. 76/2011 Sb., týkající se plošného, přechodného snížení cen vybraných skupin léčiv.

[2] Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 17. 2. 2012, ve kterém navrhoval odmítnutí žaloby podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobkyně podle žalovaného nevyčerpala prostředky obrany proti nečinnosti správního orgánu podle správního řádu. Žalovaný dále poukázal na to, že dne 9. 1. 2012 vydal rozhodnutí č. j. MZDR40264/2011, kterým bylo v dané věci rozhodnuto.

[3] Podáním ze dne 10. 5. 2012 vzala žalobkyně žalobu zpět a požadovala přiznat náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. ve výši 10 640 Kč.

[4] Městský soud v Praze ve věci rozhodl usnesením č. j. 8 A 398/2011 - 38 ze dne 10. 5. 2012, kterým řízení zastavil z důvodu zpětvzetí žaloby. Výrokem II. pak uložil žalovanému uhradit žalobkyni k rukám zástupce žalobkyně částku 10 640 Kč jako náhradu nákladů předmětného řízení. Náklady řízení žalobkyně podle městského soudu spočívaly v uhrazení soudního poplatku, v náhradě za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, zpětvzetí žaloby), v náhradě za 3 režijní paušály a z daně z přidané hodnoty.

[5] Městský soud v Praze dále rozhodl usnesením ze dne 7. 6. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 46, kterým opravil záhlaví usnesení ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 38, tak, že žalobcem je SANDOZ s.r.o., se sídlem U nákladového nádraží 10, Praha 3.

I. Kasační stížnost

[6] Proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze č. j. 8 A 398/2011 - 38 ze dne 10. 5. 2012, podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 5. 6. 2012 z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel poukazoval na to, že žalobkyně nevyužila všechny procesní prostředky obrany, které ji dával správní řád, tudíž žaloba měla být podle jeho názoru odmítnuta, přičemž poukazoval na praxi Městského soudu v Praze. Stěžovatel tvrdil, že pokud by byla dovozena možnost podat žalobu na ochranu proti nečinnosti bez nutnosti vyčerpání prostředků podle správního řádu, mohlo by to vést k podávání žalob ihned po uplynutí lhůty pro rozhodnutí za účelem získání náhrady nákladů řízení. Stěžovatel dále rozporoval to, že městský soud mu uložil nahradit žalobkyni soudní poplatek, ačkoli ten jí měl být vrácen v souladu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Stěžovatel v neposlední řadě upozornil na to, že v napadeném usnesení je jako žalobce uveden SANDOZ GmbH, ačkoli na straně žalobce v předmětném řízení vystupoval SANDOZ s.r.o.

[7] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

II. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s.

[9] Nejvyšší správní soud v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. přezkoumal napadené usnesení v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ačkoli se stěžovatel dovolával důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., protože podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o zastavení řízení, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná, a to v části proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 38, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 6. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 46; k tomuto závěru vedly Nejvyšší správní soud následující úvahy:

[10] Stížní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je naplněn tehdy, pokud návrh byl nezákonně odmítnut nebo pokud bylo řízení nezákonně zastaveno.

[11] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje námitkám stěžovatele stran nezákonnosti postupu Městského soudu v Praze ohledně zastavení řízení. Stěžovatel se domnívá, že žaloba měla být odmítnuta, nesouhlasí s postupem soudu, který v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. rozhodl o zastavení řízení na základě zpětvzetí návrhu žalobkyní.

[12] Podle citovaného ustanovení s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzali-li navrhovatel svůj návrh zpět. Městský soud v Praze tedy plně reflektoval jak ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s., tak také dispoziční zásadu, která ovládá celé správní soudnictví. Navrhovatel může disponovat řízením nebo jeho předmětem a může tedy i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (ustanovení § 37 odst. 4 s. ř. s.). Pokud tak učiní, musí soud rozhodnout, že řízení zastavuje a v tu chvíli již není rozhodné, zda se jednalo o návrh přípustný či nepřípustný. Lze tedy shrnout, že zpětvzetí návrhu a následné zastavení řízení, které je vyjádřením zmíněné dispoziční zásady, konzumuje podaný návrh jako celek a jakékoli další okolnosti, které by mohly znamenat nepřípustnost návrhu a vést k jeho následnému odmítnutí, jsou irelevantní - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012 - 18. Z tohoto závěru zákon činí pouze jedinou výjimku pro případ, že návrh na zahájení řízení podalo více osob a zpětvzetí učinila pouze jedna – ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. in fine; tato výjimka však na daný případ nedopadá, neboť návrh na zahájení řízení podala pouze jedna osoba. Vzala-

li tudíž žalobkyně žalobu zpět, nemůže jako stížnostní námitka obstát skutečnost, že podaná žaloba byla nepřípustná a že z tohoto titulu ji měl soud odmítnout; Nejvyšší správní soud se proto explicitně nevyjadřuje k otázce, zda podaná žaloba byla přípustná či nikoli.

[13] Opačný závěr, který uplatňuje stěžovatel s tím, že institut zastavení řízení se v soudním řízení správním uplatní pouze v případě, že soud nezjistí překážku řízení nebo jiný důvod pro odmítnutí žaloby podle ustanovení § 46 s. ř. s., by vedl k negaci dispoziční zásady, v souladu s níž je tento typ řízení koncipován.

[14] Městský soud v Praze postupoval v souladu se zákonem, když v projednávané věci řízení podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil. Rozhodoval tak dle dispozic žalobkyně, která se sama rozhodla, že v řízení již nebude pokračovat a která nepochybným a zřejmým způsobem tuto svoji vůli soudu projevila. Soud proto, za tohoto stavu, nemohl v řízení jakkoli pokračovat.

[15] Brojí-li stěžovatel v neposlední řadě proti tomu, že jako účastník řízení byla původně v záhlaví usnesení ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 38, nesprávně označena společnost SANDOZ GmbH, se sídlem Kundl, Biochemiestr. 10, Rakousko, je nutné poukázat na to, že Městský soud v Praze toto pochybení napravil opravným usnesením ze dne 7. 6. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 46. Ačkoli Městský soud v původním znění za účastníka řízení označil zcela jiný subjekt – a to rakouskou obchodní společnost namísto české obchodní společnosti – Nejvyšší správní soud v daném případě poukazuje na to, že rakouská společnost SANDOZ GmbH, se sídlem Kundl, Biochemiestr. 10, mající identický kmen firmy jako žalobkyně, v tutéž dobu vedla proti stěžovateli zcela identický spor a byla zastoupena týmž zástupcem. Za takovéto situace Nejvyšší správní soud proto dospívá k závěru, že se jednalo o zjevnou chybu v psaní při vyhotovování jednotlivých usnesení týkajících se věcí žalobkyň s identickým kmenem firmy, se stejným zástupcem a s obdobným předmětem řízení – a to žalob na ochranu proti nečinnosti.

[16] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že kasační stížnost proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 38, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 6. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 46, není důvodná a Nejvyšší správní soud ji výrokem II. tohoto rozsudku v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 in fine zamítl.

[17] Ve vztahu ke kasační stížnosti proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 38, ve znění opravného usnesení ze dne 7. 6. 2012, č. j. 8 A 398/2011 - 46, ohledně výroku o náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 1/2007 - 64 ze dne 1. 6. 2010 konstatuje její přípustnost, neboť kasační stížností stěžovatel napadá oba výroky usnesení Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve vztahu k tomuto výroku důvodnou.

[18] Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích platí, že soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1000 Kč,

bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním. Obdobně vrátí soud poplatníkovi přeplatek na poplatku (odpovídající část poplatku) vzniklý podle § 6a odst. 3 tohoto zákona, bylo-li řízení zastaveno jen zčásti. Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací stěžovatele ohledně porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích, podle něhož soudní poplatek měl být vrácen městským soudem po příslušném snížení v souladu s citovaným ustanovením zákona o soudních poplatcích. Uložení povinnosti stěžovateli nahradit žalobkyni náklady řízení, mezi něž byl městským soudem zařazen i žalobkyní uhrazený soudní poplatek, je proto v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích.

[20] Obiter dictum Nejvyšší správní soud uvádí, že i v případě rozhodování o nákladech řízení považuje za nutné, aby soud postupoval v případech shodných skutkově a právně stejným způsobem a aby případné odchýlení se od předchozího názoru náležitým způsobem odůvodnil – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 2 As 94/2006 - 51.

[21] Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud zrušil výrok II. usnesení městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, v němž je podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem výše vysloveným. V dalším řízení proto městský soud bude rozhodovat pouze o náhradě nákladů předmětného řízení, přičemž zváží veškeré výše zmíněné argumenty.

III. Náklady řízení

[22] Při zamítnutí kasační stížnosti proti výroku rozhodnutí městského soudu o věci samé za současného zrušení jeho výroku o nákladech žalobního řízení rozhoduje o nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud, jak vyplývá z již zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, podle něhož „*je-li kasační stížnost ve věci samé nedůvodná, je ovšem důvodná do výroku o nákladech řízení, zruší Nejvyšší správní soud pouze výrok krajského soudu o nákladech řízení a ve věci samé kasační stížnost zamítne. V popsaném případě Nejvyšší správní soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení ve věci samé je jeho rozhodnutím ukončeno a v tomto rozsahu tedy Nejvyšší správní soud věc krajskému soudu nevrací k dalšímu řízení (srov. ustanovení § 110 odst. 2 věta první s. ř. s. a contrario). V novém řízení pak krajský soud rozhodne pouze o nákladech řízení před ním.*“

[23] V řízení o kasační stížnosti byl stěžovatel úspěšný pouze ve vztahu k výroku II. napadeného usnesení městského soudu, kdežto ohledně výroku I. byla úspěšná žalobkyně. Oba účastníci tedy byli ve stejné míře úspěšní, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty druhé a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z nich právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu